

עסקה כויכר לפניו

ניב משיח

צילומים: מאיה באומל בירגר

הן מחזיקות בארון 15 זוגות נעלי עקב במחיר של 3,500 כל אחד (אבל מעדיפות נעליים שטוחות, כי עקבים הורסים להן את הגב) ומתהדרות בעגלת תינוק ב־14 אלף שקל • הנשים שעושות שופינג בכיכר המדינה יוצאות בכיף מחדר הארונות

מישהי שמגיעה עם הנהג, עוצרת את הרכב, נכנסת לחנות ומגהצת את כרטיס האשראי על סכום של 80 אלף שקל. "בעצם, זה קורה, אבל אולי פעם בשבוע. רוב הקונות באות לקנות כמה פריטים, וזהו. אפשר לראות פה כל מיני קונות - אימהות, ילדי דות ונערות, כשהמשתוף לכולן הוא החיבה לאופנה. יש להן כסף והן יכולות להרשות לעצמן לקנות בגדים של מעצבי על בלי להתחשב במחיר שלהם, אז למה לא, בעצם?"

סיניסקי, קטנת קומה ודקיקה, לבושה בשמלה שחורה של "לנוון" ונועלת נעלי עקב אדומות בעלות נוכחות. היא מחזיקה בלוג אופנה וחשבון אינסטגרם, שכולל תמונות נוטפות שיק שלה. "יש בארץ מין תחושה שהחיבה לאופנת-על הפכה לדבר רע - וזה לא", היא אומרת תוך בחינת ז'קט של ג'ינס. "אם יש נשים שזה הכיף שלהן, והן רות צות להוציא על זה את כספן - זו זכותן המלאה".

כיכר המדינה נחשבת בעיני רבים למעוז הנובורישיות האולטימטיבי. כתבות צבע במגזינים ובעיתונים ותוכניות ריאליטי כגון "מעושרות"

מוזג האוויר או "המצב" אינם מותירים כל חותם, בכי כר המדינה בתל אביב עסקים כרגיל. בלונדינית גבוהה במשקפי שמש גדולים ובשמלת מקסי אדומה וטרנדית מהרסת החוצה מאחת החנויות על זוג עקבים דקיקים, כשידיה אחוזות במבחר של שקיות. בכל אחת מונח ודאי פריט שע- לותו כמו משכורת חודשית ישראלית ממוצעת.

היא לא היחידה, כמוכן. מי שמסתובב בכיכר יוכל לאתר עוד רבות כמוה, לבושות בבגדי מעצבים בגיזרה ובצבעים הנכונים, עושות כאן את השופינג שלהן. הן נראות כאילו נשלפו מהפקת אופנה יוקרתית, ובכל רגע עשוי לקפוץ משום מקום הסטייליסט האישי שלהן, כדי להחזיר למקומה שערה סוררת.

הן לא באות במכוניות יוקרה, כמו המעושרות בטלוויזיה. "זה לא באמת קורה ככה", אומרת רוזה סיניסקי, כתבת האופנה של המגזין "ELLE Russia", שנודדת בין בירות העולם ומקפידה לבקר בשבועות האופנה במילאנו, ניו יורק, לונדון וסידני. "תשכה מהתמונה הזו של

לי אלון. "מרגיז אותי שכל מי שאוהבת להסתובב בכיכר ולקנות שם בגדים מתויגת כריקנית"

טל שירי, יועצת אופנה למוותגי על וסטייליסטית. יש גם Dior בר השנה

רוזה סיניסקי, כתבת האופנה של "ELLE Russia". נודדת בין בירות העולם

וגבאנה. לא הייתי מסתדרת עם מישהו שהיתה לו בעיה עם החיבה שלי לעניין.

"לאנשים בארץ אין מודעות אופנתית גדולה. אמנם בשנים האחרונות זה קצת משתנה, אבל נושא האופנה לא באמת מושרש פה כמו בפאריס ובמילאנו. אנחנו מדינה צעירה, ולא לכולם יש את הירע שקשור לסוגים של בדים ולאיקות שלהם. אנשים חושבים שמכנסיים שחורים, שעולים בזארה 200 שקל, זהים באיכות שלהם למכנסיים שחורים של דולצ'ה וגבאנה, שעולים 3,000 שקל. וזה ממש לא ככה.

"חרוץ מזה, נעל טובה ותיק טוב הם מאסט להופעה מושלמת. תיק טוב זה תיק מעור איכותי, שמלווה אותך שנים. בכיכר אני קונה תיקים של דיור וסלין".

את המודעות האופנתית היא ירשה מאמה, שהסביבה לה עד כמה חשוב להתלבש באופן מיוחד ושונה. "נעליים היינו קונים במקסים בכיכר. הייתי נועלת ארמאני ודולצ'ה וגבאנה. אבל אני זוכרת שכיילרה, דווקא רציתי להתלבש כמו כל החברות שלי, בבגדים של פוקס. אמא הסבירה לי שחשוב להיות מיוחדת, ואמרה שכשאגדל, אבין.

"בגיל 14 התחלתי לצפות בערוץ האופנה, והבנתי שאמא צדקה. הבנתי שיש חשיבות לסוג הבד ולאיקות שלו, ושעדיף להשקיע במשהו יקר אבל טוב ואיכותי. גם היום חשוב לי ללבוש את הדברים המיוחדים והמגנבים, ולא דווקא את הדברים היקרים. אבל מה לעשות שהדברים המיוחדים הם גם היקרים?

"ההופעות שלי הן קז'ואל ומאוד נקיות, כי הם פה רוב הזמן. אמנם אני רוצה להיראות טוב, אבל יותר חשוב לי להרגיש נוח. לרוב אני אלך בג'ינס של דולצ'ה וגבאנה (שמחירו כ-2,400 שקלים; י"מ) ושי שירט מג'יניבה. כשאני טסה לשבוע האופנה בפאריס, אני אלך על הופעה יותר מוגזמת ואקח מעיל פרווה כדי לדר-פוק הופעה".

יש מעצבים שאת אוהבת במיוחד?

"אני מתה על דולצ'ה וגבאנה ומאוהבת קשות בכל מה שיש למיוסוני, כי הבדים שלהם מאוד קלילים, בס-ריגה מיוחדת. כל מה שהם מעצבים אני חייבת לקנות, אלא אם זה במחיר ממש מטרופ.

"פעם ראיתי תיק גב ספורטיבי של שאנל שנראה כמו תיק בית ספר, והוא עלה 5,000 יורו. נראה לי מטורף להוציא סכום כזה. במקרה כזה, אני אסתפק בתיק של אדירס.

"לפני עשר שנים קניתי שמלה של מיוסוני כ-7,000 שקל, ועד היום כשאני הולכת איתה אני מקבלת עליה מחמאות, כך שאת התמורה להשקעה כבר החזרתי מזמן. זה מה שאנשים לא מבינים: זה היה מאוד יקר, אבל זאת קנייה משתלמת".

בארון הנעליים שלה לא תמצאו נעלי עקב בכמויות. "קשה לי עם עקבים, אז יש לי כמה זוגות של לבור טין לערב, וזהו. ביום-יום אני אוהבת נעליים שטוחות וסניקרס, שיותר מתאימות להופעה קז'ואלית. יש לי סניקרס של דולצ'ה וגבאנה וגם נעלי ספורט של שאנל, שעלו לי 500 יורו בפאריס".

את יוצאת איתם לריצות בפאריס?

(צוחקת). "לא, את זה אני עושה עם נעלי הספורט של נייקי".

עם מי את עושה את השופינג?

"אני לא עושה שופינג כזה כמו שרואים בסרטים, שמישהי מסתובבת עם מלא שקיות. אני מגיעה לכיכר ובוחרת פריטים מאוד ספציפיים. לפני שאני קונה אני מתייעצת מיליון פעמים עם אמא שלי ועם בעלי, כי הדעה שלהם מאוד חשובה לי. בדרך כלל אני מצלמת ושולחת להם כדי שיגידו לי מה דעתם, ולפעמים אני חוזרת איתם לחנות ומודדת ומחליטים יחד".

כמה את מוציאה בחודש על בגדים, נעליים ותיקים?

"איך ידעתי שתשאל את זה", היא צוחקת. "אין לי מכסה חודשית וסכום קבוע. אני קונה דברים רק אם ממש בא לי, ולא כדי להגיד 'הנה קניתי'. קורה לפעמים

יהיה. אבל זה לא שהן מסתובבות כל היום בבגדים מע-צבים מהכיכר. לגן למשל, אני שולחת את מיה בבגדים של זארה ושל nununu, שאני מאוד אוהבת, ולא אכפת לי שיתלככו". nununu, אגב, הוא מותג ישראלי שני מכר בעולם וחביב על כוכבות דוגמת ביונסה, מילה קונים וקים וקורטני קרדשיאן.

הכל נשאר במשפחה

גם אדם, בנה בן השנה של מלי לנצוטי-ליבוניץ (28), כבר יושב בעגלה בבגדים של פנרי. "האמת שאין לו ברירה", צוחקת האם הגאה. "יש לו המון בגדים של בייבי דיור וברברי. הוא מאוד אוהב ברברי". בגדי התינוקות של בייבי דיור וברברי עולים בין 700 ל-1,200 שקלים לפריט.

"כמו שאני מקפידה להתלבש יפה, חשוב לי שאדם יתלבש יפה. וכן, חלק מהעניין זה גם הפוזה. אני רוצה שגם לו יהיה נעים, ולכן אני קונה לו סריגים מבדים איכותיים וטבעיים, שלא יגרדו לו את העור. אני קונה לו סריגים של ברברי ודיווה, שנחשבים יקרים, ויש לו גם חולצות טי של פנרי.

"כשאני לוקחת אותו לאיזה מקום בערב, חשוב לי שהוא יתלבש יפה ומיוחד. ליום-יום יש לו גם בגדים מזארה ושילב".

מלי מתגוררת עם בעלה יהונתן (31) בצפון תל אביב. למשפחה יש עסק בתחום היהלומים והנדל"ן, שגם היא עובדת בו. תמי לנצוטי-ליבוניץ, מלכת הנימוסים וההליכות, היא גיטתה.

"כולם במשפחה חובבי מותגים", אומרת מלי. "בעלי מאוד אוהב את האיכות של ברברי, ראלף לורן ודולצ'ה

עם לי, עם חמותי, וגם עם בעלי, כשהוא רוצה לקנות לעצמו בגדים. אנחנו קונים כאן הרבה.

"יש לי חולשה מיוחדת לנעליים. אני אוהבת בעיקר את נעלי העקב של לבוטין, יש לי איזה 15 זוגות, אבל כמה אפשר ללכת עם עקבים? כדי לא להרוס את הגב והרגליים אני הולכת המון עם הסנדלים של לואי ויטון ועם נעליים שטוחות של רנה קאובילה". נעליים של כריסטיאן לבוטין עולות בכיכר החל מ-3,500 שקלים; סנדלים של לואי ויטון – החל מ-4,500 שקלים; ונעליים של המעצב רנה קאובילה – החל מ-2,600 שקלים.

מה את קונה לילדות?

"בגדים של דיור, סטלה מקרטני ופנרי. זה הכיף הכי גדול שלי. אני לא חושבת שאני צריכה להתנצל על זה שאני מעניקה להן את הטוב ביותר. אין אמא שלא היתה רוצה להעניק לילדים שלה את הכי טוב. יש לי את היכולת, אז אני קונה להן מותגים".

למה להוציא סכומים כאלה על בגדים לתינוקות, שגדלים במהירות ומתלכלכים אפילו במהירות גדולה יותר?

"הרבה אנשים שואלים אותי את השאלה הזאת, ואני חייבת להודות שזה מעצבן שנכנסים לי לכיס. אם יש לי אפשרות לקנות, אז למה לא? אני רוצה שהילדות שלי יהיו הכי מיוחדות, ואני נותנת להן את הכי מיוחד. אם לא לילדים שלנו, אז למי ניתן?"

את מושפעת ממפורסמות שקינות לבנותיהן בבגדי מעצבים?

"זה לא שאני קונה למיה ואן בגדים כי ביונסה קונה לילדות שלה. אבל אם אני רואה משהו יפה שלבשו נורת' ווסט או בלו אייבי, אז ברור שאני ארצה שגם להן

טל שירי, יועצת אופנה: "פעם נכתב בעיתון שזקנות סגולות שיער עם כלבי פודל הן הלקוחות של הכיכר וזה הרתיח אותי. מדובר בנשים וגברים ממעמד סוציו-אקונומי גבוה שאוהבים איכות ואין להם בעיה לשלם"

רוזה סיניסקי, כתבת אופנה: "תשכחו מהתמונה הזו של מישהי שמגיעה עם הנהג ומגהצת את כרטיס האשראי על סכום של 80 אלף שקל. בעצם, זה קורה, אבל אולי פעם בשבוע. רוב הקונות באות לקנות כמה פריטים, וזהו"

מלי לנצוט לייבוביץ' (מימין) עם לורן אלון ובנותיה מיה בת ה-3 ואן בת החודשיים (בעגלה). אוהבות לעשות שופינג ביחד צילום: מאיה באומל ביוגו

← שאני לא באה לכיכר במשך חודשיים, ואז מבזבזת בחור'ל סכומים באמת גדולים. אני חייבת להגיד לך שהרבה פעמים אני לא אקנה דברים בכיכר, ולא משנה כמה הם יפים. כואב לי הלב להוציא כסף על דברים שהמחיר שלהם ממש גבוה".

היא מכירה את לורן ולי, הן נפגשות לא מעט בחנויות הכיכר. כולן באות במכוניות היוקרה שלהן.

לורן: "זה לא כיף לקנות עם יותר משלוש בנות. לכל אחת יש את הרעה שלה, ולפעמים זה סתם מקשה. כשאני באה עם לי מאוד כיף לנו, כי יש לנו שפה משותפת וכל אחת מאיתנו מכירה את הטעם של השנייה".

לי: "אני אוהבת לבוא עם לורן, כי היא תגיד לי מה באמת היא חושבת. הרבה פעמים אני באה לכיכר לבד ורואה משהו יפה ללורן, או אני מצלמת לה, או פשוט קונה לה אותו. לפעמים אני באה עם אמא שלי, כי אני סומכת עליה ויודעת שבגלל שיש לה טעם טוב, אני תמיד אמצא את הפריטים הכי שווים".

המיתון מורגש גם כאן

לימור (27) מרמת גן היא כנראה האנטי-תזה של לורן, לי ומלי. היא רווקה, עובדת כפקידה במשרד שנמצא קרוב לכיכר, ומסתובבת בחנויות המעצבים "לא כדי לקנות, אלא כדי לראות מה יכול לקנות מי שיש לו כסף".

זה לא מדבא?

"אם זה היה מדבא, לא הייתי עושה את זה. ראיתי בכמה חנויות פריטים של דולצ'ה וגבאנה, פראדה וברברי, במחיר של 4,000 ו-6,000 שקלים. תהיתי מי יכול להרשות לעצמו לקנות אותם, אבל כנראה יש לא מעט כאלה.

"פעם נכנסתי לחנות של גוצ', ואפילו חשבתי לקנות לעצמי ליום ההולדת ארנק שעלה 3,000 שקלים. אבל בזמן שהתלהבתי מהרעיון חשבתי לעצמי, לאן אני אלך עם ארנק כזה? אז ויתרתי. כנראה שאני לא מסתובבת בחוגים הנכונים".

ואיך המוכרות מתייחסות אלייך, כשהן יודעות שאת לא באה לקנות?

"יש מוכרות שיבחנו אותי מלמעלה למטה ויעשו טובה שהן ניגשות אלי. יש כאלו שהן ממש לבביות, ויראו לי פריטים שברור להן שאין מצב שאני קונה. אבל בגדול, הרבה יותר נעים פה ממה שנרמזה".

"זה בסדר שאנשים נכנסים ומתראשים ממה שיש לנו להציע", אומרת לי המוכרת באחת מחנויות המתגים היוקרתיים. "זה בסדר גם לא לקנות. אני רק לא אוהבת את אלה שבאים והופכים את הבגדים, או מודדים מיליון דברים, וברור לי ולהם שהם רק עושים בלאגן והולכים. היו גם מקרים של אנשים שבאו לפה כדי להצטלם עם הבגדים, עשו סלפי והלכו".

ומה לגבי אלה ששואלים על מחיריהם? הם באמת רוצים לקנות?

"היום כולם שואלים על המחירים. הימים שאנשים היו באים לקנות בלי חשבון ובלי להסתכל על המי חיר שייכים לעבר. אמנם עדיין נשארו כאלה, אבל הם מעטים. הרוב, גם אלה שבסופו של דבר קונים פה הרבה, מתעניינים קודם כמה עולה כל דבר. אנחנו בתקופה שאנשים עושים חישובים ומתלבטים הרבה לפני שהם קונים".

טל שירי מסכימה. "המיתון והמצב הכלכלי משפיעים על הרגלי הקנייה בכיכר. אנשים היום הרבה יותר מחושבים מבעבר, הם יחשבו הרבה לפני שהם ממחרים להוציא סכומים גדולים על הרכישות שלהם.

"בתקופות כאלה, אתר האינטרנט של הכיכר הופך ליותר פופולרי. אנשים מעדיפים לשוטט בו כדי לחסוך את אי הנעימות בחנות, שם הם הופכים כל פריט וברי דקים את מחירו. גם בחשבונות הפייסבוק והאינסטגרם

של הכיכר אפשר להתעדכן על פריטים חדשים ומבצעי סוף עונה".

קונה בתשלומים

את ליאת (32) מרעננה, אדריכלית שנשואה לאיש הייטק ואם לילדה בת 3, אנחנו מוצאים באחת מחנויות הבגדים הגדולות בכיכר. "אני באה לכאן פעם בכמה חודשים לפנק את עצמי בפריט אחד", היא מסבירה.

"אני לא מחכה לסוף עונה, כי בסוף עונה אני אף פעם לא מוצאת מה שאני מחפשת – או שאין את המידה שלי, או שאין את הצבע שאני אוהבת. אין לי מזל בדברים האלה. הפריט שאני קונה הוא לא במחיר מטורף, ואני פורסת את הסכום להרבה תשלומים".

מה למשל קנית כאן בעבר?

"קניתי פעם חולצה של מארני שעלתה 850 שקלים וחולצה של אסקרה שעלתה 1,100 שקל. לים. הן היו ממש יקרות ביחס למה שאני קונה בדרך כלל, אבל אני מאוד אוהבת אותן והולכת איתן הרבה. בעלי ואני באים הרבה לחנות של ראלף לורן, כי המחירים בה סבירים יחסית. אני תמיד אומרת לבי עלי שאם נזכה בלוטו, נבוא לפה לקנות לי תיק של דיור".

המוכרת בחנות הבוטיק של מותג אופנה ידוע אומרת שלא פעם נשים קונות אצלה לא בזכות בגדי המעצבים, אלא בגלל עצם החוויה. "עוטפים לה את הבגד באריזה מיוחדת ושמים בשקית ממותגת, והיא מרגישה שזכתה במיליון דולר. אין מה לעשות, זה חלק מאוד גדול מהחוויה.

"יש גם כאלו שבאות לחפש מותג מסוים. ברור שיש את הנובורישיות האלו, שחייבות שהלוגו יופיע בגי דול. הן חושבות שאם שם המותג או הסמל שלו מופיע באופן בולט, זה מצדיק את הקנייה, כי אז כולם יראו. "אבל לא כל מי שמחפשת מותג מבינה באופנה. יש כאלו שרואות במדורי האופנה שעכשיו מעצב מסוים נחשב, ובאות לחפש פריטים שלו".

"יש הבדל מהותי בין הרגלי הקנייה של נשים יש ראליות שבאות לעשות שופינג בכיכר לבין אלו של נשים רוסיות", אומרת סיניסקי. "ישראליות מאוד אוהבות קו'אל – ג'ינס מגניב, סניקס מעוצבות, תיק סולדי, נעלי עקב אלגנטיות או שמלה טרנדית. גם אם האאוטפיט שלהן יעלה 100 אלף שקל, אתה לא תדע את זה במבט ראשון.

"רוסיות, לעומתן, ילכו על הכל בגדול. הן אוהבות שמלות ערב בומבסטיות, הרבה פאייטים ונצנצנים,

והופעה עם נוכחות, שיהיה מי שיגיד שהיא מוגזמת". על הגברים שפוקדים את חנויות הכיכר יש לטל שירי משנה סדורה. "זה מתחלק לשניים: אנשי עסקים וחתנים – ואנשי הקו'אל. אנשי עסקים וחתנים משקיעים בחליפות עסקים או בחליפות חתן, שנעשות בתפירה עילית ובעיצוב אישי. הם מוכנים להשקיע לא מעט כסף על חליפות שנתפרות למידותיהם, למשל חליפות של המעצב טום פורד, שמחירן מגיע לעשרות אלפי שקלים.

"אנשי הקו'אל הם גברים שמודעים לעצמם, שאוהבים ונושמים אופנה, ומחוברים למותגים לא פחות מנשים. הנוחות חשובה להם מאוד. לכן יש בחי ניות בכיכר מחלקות גברים מפותחות, שמציעות קולקציות קו'אל ייחודיות.

"אתה יכול לראות גברים שבאים ויודעים לבחור מעצבים שהם מעדיפים – אם בגלל הסגנון ואם בגלל התפירה. איב סאן לורן, בלנסיאגה, ולנטינו ודולצ'ה וגבאנה הם מעצבים שמאוד אוהבים על הגברים שקוראים בכיכר".

onlyyaniv@gmail.com

לורן אלון: "הרבה שואלים אותי למה להוציא סכומים כאלה על בגדים לתינוקות ואני חייבת להודות שזה מעצבן שנכנסים לי לכיס. אם יש לי אפשרות, אז למה לא? אני רוצה שהילדות שלי יהיו הכי מיוחדות, ואני נותנת להן את הכי מיוחד"

פירמידה של מותגים

כדי להגיע לקהלים שונים חלק ממעצבי העל ובתי האופנה הנחשבים יוצרים מותגי בת נגישים. "לא מדובר באותו המוצר" מבהירה שירי, בוגרת תואר ראשון במנהל עסקים באופנה (Fashion Management) מ"London College of Fashion", ונחשבת לאוטוריטה בתחום מותגי העל.

"בראש הפירמידה יש את הקוטור – עיצוב עלית בעבודת יד. הרבה אנשים משתמשים במילה קוטור סתם, כי זה אולי נשמע טוב. אבל זה מושג רציני. מדובר בעיצוב בגדים בעבודת יד, שזירת אבנים, פאייטים או סברובסקי שנתפרים בעבודת יד. לכן המחירים של מותגי הקוטור גבוהים במיוחד.

"הרמה השנייה היא 'luxury brands' – מותגי יוקרה ופרימיום. ההגדרה של מותגי יוקרה נקבעת לפי האיכות הגבוהה, רמת הגימור, המיתוג הבינלאומי והעובדה שהם נדירים. אלו בעיקר המותגים שיש בכיכר המדינה.

"הרמה השלישית היא 'defusion lines' – הליינים הנגישים יותר של מותגי היוקרה. איכות הבדים נמוכה יותר, והסגנון בדרך כלל צעיר יותר. לא מדובר בקולקציות שמוצגות בשבועות האופנה. מותגים כמו רד ולנטינו, Missoni או אמפוריו ארמאני הם מותגי defusion lines, והם זולים בהרבה מהליינים הראשי.

"לצערי, בהרבה מקרים אין לקונים את הידע, והמוכרים מנצלים זאת לרעה. למשל, Missoni זה ממש לא מיסוני, ולא קרוב לרמת הגימור של המותג הראי. שני רבים חושבים שמדובר במותג העל, אבל למעשה זה מותג זול יותר, גם מבחינת עיצוביו וגם בטיב הבדים. הבדים של מיסוני הרבה יותר משוברים וצפופים".